

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

15 decembrie 2020 *

„Acțiune în anulare – Drept instituțional – Membru al Parlamentului – Privilegii și imunități – Anunțul făcut de președintele Parlamentului European privind constatarea că locul unui deputat european este vacant – Cerere de luare de urgență a inițiativei pentru susținerea imunității unui deputat european – Acte care nu sunt supuse căilor de atac – Inadmisibilitate”

În cauza T-24/20,

Oriol Junqueras i Vies, cu domiciliul în Sant Joan de Vilatorrada (Spania), reprezentat de A. Van den Eynde Adroer, avocat,

reclamant,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de F. Drexler, N. Görlitz și C. Burgos, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se solicită anularea, în primul rând, a constatării că locul reclamantului este vacant începând cu 3 ianuarie 2020, anunțată de președintele Parlamentului în sesiunea plenară din 13 ianuarie 2020, și, în al doilea rând, a pretensei respingeri de către acesta din urmă a cererii de luare de urgență a inițiativei de a susține imunitatea reclamantului, prezentată la 20 decembrie 2019 în numele acestuia de doamna Riba i Giner, deputată europeană, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură al Parlamentului,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din doamna A. Marcoulli, președintă, domnii S. Frimodt Nielsen și C. Iliopoulos (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

* Limba de procedură: spaniola.

Ordonanță

Cadrul juridic

Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene

- 1 Articolul 9 din Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene anexat la Tratatul UE și FUE (denumit în continuare „Protocolul nr. 7”) prevede următoarele:

„Pe durata sesiunilor Parlamentului European, membrii acestuia beneficiază:

- (a) pe teritoriul național, de imunitățile recunoscute membrilor Parlamentului propriei țări;
- (b) pe teritoriul oricărui alt stat membru, de exceptare privind orice măsură de detenție sau urmărire penală.

Imunitatea este valabilă inclusiv pe perioada deplasării la locul reuniunii Parlamentului [...], cât și la întoarcere.

Imunitatea nu poate fi invocată în caz de flagrant delict și nici nu poate constitui o piedică pentru Parlament[...] de a ridica imunitatea unuia dintre membri.”

Actul electoral

- 2 Articolul 7 din Actul privind alegerea membrilor Parlamentului prin vot universal direct, anexat la Decizia 76/787/CECO, CEE, Euratom a Consiliului din 20 septembrie 1976 (JO 1976, L 278, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Decizia 2002/772/CE, Euratom a Consiliului din 25 iunie și 23 septembrie 2002 (JO 2002, L 283, p. 1, denumit în continuare „Actul electoral”), prevede următoarele:

„(1) Calitatea de membru al Parlamentului [...] este incompatibilă cu cea de:

- membru al guvernului unui stat membru;
- membru al Comisiei [Europene];
- judecător, avocat general sau grefier al Curții de Justiție [a Uniunii Europene] sau al Tribunalului;
- membru al Comitetului executiv al Băncii Centrale Europene;
- membru al Curții de Conturi [Europene];
- Ombudsman [European];
- membru al Comitetului Economic și Social [European];
- membru al Comitetului Regiunilor;
- membru al comitetelor sau organismelor create în temeiul sau în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene și a Comunității Europene a Energiei Atomice, responsabile cu administrarea fondurilor comunitare sau având o responsabilitate permanentă și directă de gestiune administrativă;

- membru în Consiliul de administrație, în Comitetul director sau angajat al Băncii Europene de Investiții;
- funcționar sau agent în activitate al instituțiilor [Uniunii Europene] sau al organismelor specializate care le sunt atașate sau al Băncii Centrale Europene.

(2) Începând cu alegerile pentru Parlament[...] din 2004, mandatul de membru al Parlamentului [...] este incompatibil cu cel de membru al unui parlament național.

[...]

(3) În plus, fiecare stat membru poate extinde incompatibilitățile aplicabile pe plan național, în condițiile prevăzute la articolul [8].

[...]”

3 Articolul 8 din Actul electoral prevede următoarele:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului act, procedura electorală este reglementată în fiecare stat membru de propriile dispoziții naționale.

Dispozițiile naționale care, dacă este cazul, pot ține cont de situația specifică din statele membre nu afectează caracterul esențial proporțional al sistemului de vot.”

4 Articolul 12 din Actul electoral prevede următoarele:

„Parlamentul [...] verifică prerogativele membrilor Parlamentului [...] În acest sens, [el] ia act de rezultatele proclamate oficial de statele membre și hotărăște în legătură cu contestațiile care ar putea să apară, eventual, pe baza dispozițiilor prezentului act, cu excepția dispozițiilor de drept intern la care acesta face trimitere.”

5 Articolul 13 din Actul electoral prevede următoarele:

„(1) Un mandat [a se citi «loc»] devine vacant atunci când mandatul unui membru al Parlamentului [...] se încheie ca urmare a demisiei, a decesului sau a retragerii [a se citi «invalidării»] mandatului.

(2) Sub rezerva altor dispoziții din prezentul act, fiecare stat membru stabilește proceduri adecvate pentru ocuparea oricărui mandat [a se citi «loc»] care devine vacant în timpul perioadei de cinci ani prevăzute în articolul 3, pentru restul perioadei menționate anterior.

(3) În cazul în care legislația unui stat membru prevede explicit retragerea [a se citi «invalidarea»] mandatului unui membru al Parlamentului [...], mandatul acestuia se încheie în conformitate cu dispozițiile legale respective. Autoritățile naționale competente informează Parlamentul [...] cu privire la aceasta.

(4) În cazul în care un mandat [a se citi «loc»] devine vacant în urma demisiei sau decesului, președintele Parlamentului [...] informează imediat autoritățile competente ale statului membru în cauză cu privire la aceasta.”

Regulamentul de procedură al Parlamentului (2019-2024)

- 6 Articolul 3 din Regulamentul de procedură al Parlamentului (denumit în continuare „Regulamentul de procedură”), intitulat „Verificarea prerogativelor”, prevede următoarele:

„(1) În urma alegerilor generale pentru Parlament[...], președintele [acestuia] invită autoritățile competente ale statelor membre să [îi] comunice [...], în cel mai scurt timp, numele deputaților aleși, pentru ca aceștia să poată participa la lucrările Parlamentului încă de la deschiderea primei ședințe de după alegeri.

[...]

(3) Pe baza unui raport al comisiei competente, Parlamentul efectuează în cel mai scurt timp verificarea prerogativelor și statuează asupra validității mandatului fiecărui membru nou-ales, precum și în privința eventualelor contestații formulate în conformitate cu dispozițiile Actului [electoral], altele decât cele care, în temeiul actului respectiv, fac în mod exclusiv obiectul dispozițiilor de drept intern la care face trimitere Actul.

[...]

(6) Comisia competentă se asigură că orice informație care ar putea aduce atingere eligibilității unui deputat sau eligibilității sau ordinii de clasare a supleanților este comunicată în cel mai scurt timp Parlamentului de către autoritățile statelor membre sau ale Uniunii, cu menționarea, în cazul unei numiri, a datei de la care aceasta produce efecte.

În cazul în care autoritățile competente ale statelor membre inițiază o procedură care ar putea conduce la invalidarea mandatului unui deputat, [p]reședintele [Parlamentului] le solicită o informare periodică privind stadiul acesteia. Președintele sesizează în legătură cu aceasta comisia competentă, la propunerea căreia Parlamentul poate adopta o decizie.”

- 7 Articolul 4 din Regulamentul de procedură, intitulat „Durata mandatului parlamentar”, prevede următoarele:

„(1) Mandatul începe și expiră în conformitate cu dispozițiile articolelor 5 și 13 din Actul [electoral].

(2) Orice deputat demisionar notifică [p]reședintelui [Parlamentului] demisia sa [...]

În cazul în care comisia competentă consideră că demisia este compatibilă cu Actul [electoral], se declară existența unui loc vacant cu efect de la data indicată de deputatul demisionar în procesul-verbal, iar Președintele informează Parlamentul cu privire la acest lucru.

În cazul în care comisia competentă consideră că demisia nu respectă Actul [electoral], aceasta propune Parlamentului să nu declare existența unui loc vacant.

[...]

(4) În cazul în care autoritățile competente ale statelor membre sau ale Uniunii sau deputatul în cauză notifică [p]reședintelui [Parlamentului] o numire sau o alegere într-o funcție care este incompatibilă cu exercitarea mandatului de deputat în Parlament[...], în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) sau (2) din Actul [electoral], [p]reședintele [Parlamentului] informează Parlamentul cu privire la această situație, iar Parlamentul declară că locul este vacant de la data incompatibilității.

În cazul în care autoritățile competente ale statelor membre notifică [p]reședintelui [Parlamentului] încetarea mandatului unui deputat în Parlament[...] fie ca urmare a unei incompatibilități suplimentare determinate de legislația statului membru respectiv în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din Actul [electoral], fie ca urmare a retragerii mandatului deputatului în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din actul menționat, [p]reședintele [Parlamentului] informează Parlamentul că mandatul deputatului respectiv a încetat la data comunicată de autoritățile competente ale statului membru. În cazul în care nu este comunicată o astfel de dată, data încetării mandatului este data notificării de către statul membru respectiv.

[...]

(7) În cazul în care acceptarea sau încetarea mandatului ar putea fi bazată pe erori materiale sau pe vicii de consimțământ, Parlamentul poate declara invalid mandatul examinat sau refuza constatarea existenței locului vacant.”

- 8 Articolul 5 din Regulamentul de procedură, intitulat „Privilegiile și imunități”, prevede următoarele:

„(1) Deputații se bucură de privilegiile și imunitățile prevăzute în Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene.

(2) În exercitarea competențelor sale privind privilegiile și imunitățile, Parlamentul acționează pentru conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și pentru asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin. Imunitatea parlamentară nu este un privilegiu personal al deputaților, ci o garanție pentru independența Parlamentului în ansamblu și a membrilor săi.

[...]”

- 9 Articolul 7 din Regulamentul de procedură, intitulat „Apărarea privilegiilor și imunităților”, prevede următoarele:

„(1) În cazul în care se presupune că a avut loc sau că urmează să aibă loc o încălcare a privilegiilor și imunităților unui deputat sau ale unui fost deputat de către autoritățile unui stat membru, se poate solicita, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), o decizie a Parlamentului care să determine dacă privilegiile și imunitățile respective au fost încălcate sau riscă să fie încălcate.

(2) Se poate depune o astfel de cerere de apărare a privilegiilor și imunităților în special în cazul în care se consideră că circumstanțele respective ar constitui o restricție administrativă sau de altă natură în privința liberei circulații a deputaților spre locul de desfășurare a reuniunilor Parlamentului sau la întoarcere sau o restricție administrativă sau de altă natură în privința opiniilor sau voturilor exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor, sau în cazul în care se consideră că circumstanțele respective ar intra sub incidența articolului 9 din Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene.

[...]

(5) În cazurile în care s-a luat decizia de a nu se apăra privilegiile și imunitățile unui deputat, acesta poate solicita în mod excepțional reanalizarea deciziei, prezentând noi probe în conformitate cu articolul 9 alineatul (1). Cererea de reanalizare nu este admisibilă în cazul în care a fost formulată deja o acțiune împotriva deciziei în temeiul articolului 263 [TFUE] sau în cazul în care Președintele [Parlamentului] consideră că noile mijloace de probă prezentate nu sunt suficiente pentru a justifica reanalizarea deciziei.”

- 10 Articolul 8 din Regulamentul de procedură, intitulat „Acțiunea de urgență a [p]reședintelui [Parlamentului] pentru susținerea imunității”, prevede următoarele:

„(1) În cazul în care un deputat este arestat sau privat de libertatea de circulație pe motivul unei presupuse încălcări a privilegiilor și imunităților sale, [p]reședintele [Parlamentului] poate lua de urgență, după consultarea președintelui și a raportorului comisiei competente, inițiativa de a susține privilegiile și imunitățile deputatului în cauză. Președintele Parlamentului comunică această inițiativă comisiei și informează Parlamentul cu privire la aceasta.

(2) În cazul în care [p]reședintele [Parlamentului] face uz de competențele conferite la alineatul (1), comisia ia act de inițiativa [p]reședintelui [Parlamentului] în cursul reuniunii următoare. Dacă este necesar, comisia poate întocmi un raport care să fie prezentat Parlamentului.”

- 11 Articolul 9 din Regulamentul de procedură, intitulat „Proceduri privind imunitatea”, prevede următoarele:

„(1) Orice cerere adresată [p]reședintelui [Parlamentului] de către o autoritate competentă a unui stat membru în vederea ridicării imunității unui deputat, sau de către un deputat sau un fost deputat în vederea apărării privilegiilor și imunităților, se anunță în Parlament și se transmite comisiei competente.

(2) Cu acordul deputatului sau al fostului deputat în cauză, cererea poate fi adresată de un alt deputat, căruia i se va permite să îl reprezinte pe deputatul sau pe fostul deputat în cauză în toate fazele procedurii.

[...]

(3) Comisia examinează fără întârziere, dar ținând cont de complexitatea lor relativă, cererile de ridicare a imunității sau de apărare a privilegiilor și imunităților.

(4) Comisia prezintă o propunere de decizie motivată prin care se recomandă adoptarea sau respingerea cererii de ridicare a imunității sau de apărare a imunității și privilegiilor. Nu se admit amendamente. În cazul respingerii unei propuneri, se consideră adoptată decizia contrară.

(5) Comisia poate solicita autorității interesate furnizarea tuturor informațiilor și precizărilor pe care le consideră necesare pentru a stabili dacă este cazul să se ridice sau să se apere imunitatea.

(6) Deputatul în cauză are posibilitatea să ofere explicații și poate prezenta toate documentele și mijloacele de probă scrise pe care le consideră pertinente.

[...]

Președintele comisiei invită deputatul la audiere, precizând data și ora. Deputatul în cauză poate renunța la dreptul de a fi audiat.

[...]

(7) În cazul în care cererea de ridicare sau de apărare a imunității conține mai multe capete de cerere, fiecare dintre acestea poate face obiectul unei decizii distincte. În mod excepțional, raportul comisiei poate propune ca ridicarea sau apărarea imunității să vizeze exclusiv desfășurarea unei acțiuni penale, fără ca vreo măsură de arestare, o altă măsură privativă de libertate sau orice altă măsură care să împiedice deputatul în îndeplinirea atribuțiilor inerente mandatului său să poată fi adoptată împotriva sa, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

(8) Comisia poate emite un aviz motivat privind competența autorității în cauză și admisibilitatea cererii, dar nu se pronunță în niciun caz asupra vinovăției sau nevinovăției deputatului sau asupra măsurii în care opiniile sau actele care îi sunt imputate deputatului în cauză justifică urmărirea penală, chiar dacă examinarea solicitării îi permite comisiei să dobândească o cunoaștere aprofundată a cauzei.

(9) Propunerea de decizie a comisiei este înscrisă pe ordinea de zi a primei ședințe care urmează depunerii acesteia. Nu se admit amendamente la o astfel de propunere.

[...]

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 173 [din prezentul regulament], deputatul ale cărui privilegii sau imunități fac obiectul unei examinări nu poate interveni în dezbateri.

Propunerea sau propunerile de decizie conținute în raport sunt supuse la vot în cursul votării care urmează dezbaterii.

După examinarea de către Parlament, se procedează la vot separat pentru fiecare propunere conținută în raport. În cazul respingerii unei propuneri, se consideră adoptată decizia contrară.

(10) Președintele [Parlamentului] comunică imediat decizia Parlamentului deputatului în cauză și autorității competente a statului membru interesat și solicită să fie informat în legătură cu derularea procedurii și cu hotărârile judecătorești care se pronunță. Imediat după ce a primit aceste informații, [p]reședintele [Parlamentului] le comunică Parlamentului în forma pe care o consideră cea mai adecvată, dacă este necesar, după consultarea comisiei competente.

(11) Comisia tratează aceste chestiuni și examinează toate documentele primite cu cea mai mare confidențialitate. Comisia examinează întotdeauna cu ușile închise cererile legate de procedurile privind imunitatea.

(12) Parlamentul analizează doar cererile de ridicare a imunității unui deputat care i-au fost transmise de către autoritățile judiciare sau de către reprezentanțele permanente ale statelor membre.

[...]

(14) Orice cerere privind domeniul de aplicare al privilegiilor sau imunităților unui deputat, adresată de o autoritate competentă, este examinată în conformitate cu dispozițiile de mai sus.”

12 Articolul 22 din Regulamentul de procedură, intitulat „Funcțiile [p]reședintelui [Parlamentului]”, prevede următoarele:

„(1) Președintele [Parlamentului] conduce toate activitățile Parlamentului și ale organelor sale în conformitate cu prezentul Regulament de procedură și dispune de toate competențele pentru a prezida dezbaterile Parlamentului și pentru a asigura buna desfășurare a acestora.

(2) Președintele [Parlamentului] deschide, suspendă și închide ședințele. Președintele hotărăște asupra admisibilității amendamentelor și a altor texte supuse la vot, precum și asupra admisibilității întrebărilor parlamentare; Președintele asigură respectarea prezentului regulament, menține ordinea, dă cuvântul vorbitorilor, declară închise dezbaterile, supune la vot chestiunile și anunță rezultatele votului. Președintele adresează comisiilor comunicările care sunt de competența acestora.

(3) [P]reședintele [Parlamentului] poate lua cuvântul în cadrul unei dezbateri numai pentru a face un rezumat al chestiunii în cauză și a cere să se revină la subiect. În cazul în care dorește să participe la dezbateri, Președintele părăsește fotoliul, pe care îl poate reocupa numai după încheierea dezbaterii privind chestiunea respectivă.

[...]”

- 13 Potrivit articolului 149 din Regulamentul de procedură, intitulat „Proceduri în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene”:

„[...]

(3) Președintele [Parlamentului] introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene în numele Parlamentului, în conformitate cu recomandarea comisiei competente pentru chestiuni juridice.

[...]

(4) Președintele [Parlamentului] depune observații sau intervine în numele Parlamentului în cadrul procedurilor în instanță, după consultarea comisiei competente pentru chestiuni juridice.

[...]”

- 14 În sfârșit, articolul 236 din Regulamentul de procedură, intitulat „Aplicarea Regulamentului de procedură”, prevede următoarele:

„(1) În cazul unor îndoieli cu privire la aplicarea sau interpretarea prezentului regulament, [p]reședintele [Parlamentului] poate trimite chestiunea spre examinare comisiei competente.

[...]”

Istoricul cauzei

- 15 Reclamantul, domnul Oriol Junqueras i Vies, era vicepreședinte al Gobierno autonómico de Cataluña (guvernul autonom din Catalonia, Spania) la momentul adoptării Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (Legea 19/2017 a Parlamentului Cataloniei privind reglementarea referendumului de autodeterminare) din 6 septembrie 2017 (DOGC nr. 7449A din 6 septembrie 2017, p. 1) și a Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Legea 20/2017 a Parlamentului Cataloniei de tranziție juridică și constitutivă a Republicii) din 8 septembrie 2017 (DOGC nr. 7451A din 8 septembrie 2017, p. 1), precum și al organizării, la 1 octombrie 2017, a referendumului de autodeterminare prevăzut de prima dintre aceste două legi, ale cărei dispoziții fuseseră între timp suspendate printr-o decizie a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională, Spania).
- 16 În urma adoptării legilor menționate la punctul 15 de mai sus și a organizării referendumului de autodeterminare, Ministerio fiscal (Ministerul Public, Spania), Abogado del Estado (Avocatul Statului, Spania) și Partido político VOX (partidul politic VOX) au inițiat o procedură penală împotriva mai multor persoane, printre care reclamantul, considerând că acestea participaseră la un proces de secesiune și săvârșiseră, în acest cadru, fapte care se încadrează în trei infracțiuni, și anume, în primul rând, cea de „rebeliune” sau de „sedițiune”, în al doilea rând, cea de „nesupunere” și, în al treilea rând, cea de „deturnare de fonduri”.
- 17 Reclamantul a fost arestat preventiv în faza de instrucție din cadrul acestei proceduri penale, în temeiul unei decizii adoptate la 2 noiembrie 2017 în conformitate cu articolul 503 din Ley de Enjuiciamiento Criminal (Codul de procedură penală, Spania).

- 18 În cursul fazei de judecată a procedurii menționate, reclamantul s-a prezentat drept candidat la alegerile pentru Parlamentul European, organizate la 26 mai 2019. În urma acestora, el a fost ales în Parlament, astfel cum rezultă din proclamarea oficială a rezultatelor electorale efectuată de Junta Electoral Central (Comisia Electorală Centrală, Spania) printr-o decizie din 13 iunie 2019 privind „Proclamarea deputaților aleși în Parlament[...] la alegerile organizate la 26 mai 2019” (BOE nr. 142 din 14 iunie 2019, p. 62477), în conformitate cu articolul 224 alineatul 1 din Ley orgánica 5/1985, de Régimen Electoral General (Legea organică 5/1985 privind regimul electoral general) din 19 iunie 1985 (BOE nr. 147 din 20 iunie 1985, p. 19110, denumită în continuare „Legea electorală spaniolă”). În această decizie, de altfel, Comisia Electorală Centrală a procedat, astfel cum prevede aceeași dispoziție, la atribuirea mandatelor de care dispunea Regatul Spaniei în cadrul Parlamentului persoanelor alese, inclusiv reclamantul.
- 19 Prin ordonanța din 14 iunie 2019, Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) a respins o cerere a reclamantului prin care acesta a solicitat să i se acorde o permisiune extraordinară de ieșire din penitenciar, sub supravegherea poliției, pentru a se putea prezenta în fața Comisiei Electorale Centrale și pentru a depune jurământul sau promisiunea de respectare a Constituției spaniole cerute de articolul 224 alineatul 2 din Legea electorală spaniolă.
- 20 La 20 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a adoptat o decizie prin care a constatat că reclamantul nu a depus jurământul sau promisiunea respectivă și, în conformitate cu articolul 224 alineatul 2 din Legea electorală spaniolă, a declarat vacant locul de deputat european atribuit reclamantului, precum și suspendarea tuturor prerogativelor care i-ar putea reveni în temeiul funcției sale.
- 21 Reclamantul a introdus la Tribunal Supremo (Curtea Supremă) o acțiune împotriva ordonanței menționate la punctul 19 de mai sus, în cadrul căreia a invocat imunitățile prevăzute la articolul 9 din Protocolul nr. 7.
- 22 La 1 iulie 2019, Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea acțiunii menționate la punctul 21 de mai sus și să adreseze Curții întrebări preliminare (cauza C-502/19, Junqueras Vies).
- 23 La 2 iulie 2019, președintele Parlamentului a deschis prima sesiune a legislaturii rezultate din alegerile pentru Parlament organizate la 26 mai 2019. Reclamantul nu a asistat la aceasta.
- 24 La 4 iulie 2019, doamna Riba i Giner, deputată europeană, a solicitat președintelui Parlamentului, în numele reclamantului, luarea de urgență a unor măsuri, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, pentru susținerea imunității reclamantului. La 22 august 2019, președintele Parlamentului a respins această cerere.
- 25 Prin hotărârea din 14 octombrie 2019, în procedura penală inițiată, între alte persoane, împotriva reclamantului, Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a pronunțat împotriva acestuia din urmă o pedeapsă de treisprezece ani de privare de libertate, pe de o parte, și o pedeapsă de treisprezece ani de incapacitate absolută, care determină pierderea definitivă a tuturor sarcinilor și funcțiilor sale publice, inclusiv electivă, precum și imposibilitatea de a obține sau de a exercita altele noi, pe de altă parte (denumită în continuare „hotărârea din 14 octombrie 2019 a Tribunal Supremo”).
- 26 Prin Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Curtea a declarat că o persoană care a fost proclamată oficial aleasă în Parlament, deși făcea obiectul unei măsuri de arestare preventivă în cadrul unei proceduri pentru infracțiuni grave, dar care nu a fost autorizată să se conformeze anumitor cerințe prevăzute de dreptul intern în urma unei astfel de proclamări și nici să se deplaseze la Parlament pentru a lua parte la prima sesiune a acestuia trebuie să fie considerată că beneficiază de imunitate în temeiul articolului 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7. Curtea a precizat că această imunitate implică înlăturarea măsurii arestării preventive impuse persoanei în cauză pentru a-i permite să se deplaseze la Parlament și să îndeplinească formalitățile necesare. În

plus, Curtea a statuat că, în cazul în care instanța națională competentă consideră că această măsură trebuie menținută după dobândirea de către persoana menționată a calității de membru al Parlamentului, aceasta trebuie să solicite în cel mai scurt timp Parlamentului ridicarea imunității respective, în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din același protocol. În sfârșit, Curtea a considerat că revenea instanței de trimitere sarcina de a aprecia efectele care trebuie atribuite imunităților de care ar beneficia persoana în cauză în alte eventuale proceduri, cu respectarea dreptului Uniunii Europene și în special a principiului cooperării loiale, vizat la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf TUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punctele 87 și 90-93).

- 27 La 20 decembrie 2019, doamna Riba i Giner, deputată europeană, a adresat președintelui Parlamentului, în numele reclamantului, o nouă cerere prin care solicita ca acesta să ia de urgență măsuri, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, pentru susținerea imunității reclamantului (denumită în continuare „cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner”).
- 28 Prin decizia din 3 ianuarie 2020, Comisia Electorală Centrală a declarat neeligibilitatea reclamantului ca urmare a condamnării sale la o pedeapsă privativă de libertate prin hotărârea din 14 octombrie 2019 a Tribunal Supremo (denumită în continuare „decizia din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Electorale Centrale”). Reclamantul a introdus o acțiune împotriva deciziei respective la Tribunal Supremo (Curtea Supremă), solicitând suspendarea executării acesteia.
- 29 Prin ordonanța din 9 ianuarie 2020, Tribunal Supremo (Curtea Supremă) s-a pronunțat cu privire la efectele Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), asupra procedurii penale cu privire la reclamant (denumită în continuare „ordonanța din 9 ianuarie 2020 a Tribunal Supremo”). Acesta a apreciat în esență că, în urma hotărârii menționate, nu era necesar să se adreseze Parlamentului o cerere de ridicare a imunității de care ar fi beneficiat reclamantul în calitatea sa de deputat european, pentru motivul, printre altele, că, atunci când reclamantul fusese proclamat ales, procedura penală care îl privea se încheiase, iar deliberările începuseră. Astfel, întrucât reclamantul obținuse calitatea de deputat european în momentul în care procedura penală se afla deja în faza de judecată, el nu putea invoca o imunitate pentru a împiedica continuarea acestui proces. În dispozitivul ordonanței menționate, Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a statuat, printre altele, că nu era necesar să se autorizeze deplasarea reclamantului la sediul Parlamentului, nici eliberarea acestuia, nici să se declare nulitatea hotărârii din 14 octombrie 2019 a Tribunal Supremo și nici să se adreseze Parlamentului o cerere de ridicare a imunității. Tribunal Supremo a decis de asemenea să comunice această ordonanță Comisiei Electorale Centrale și Parlamentului. În aceeași zi, această instanță a decis, pe de altă parte, să examineze cererea de suspendare a executării deciziei din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Electorale Centrale potrivit procedurii ordinare și a respins cererile de măsuri de extremă urgență formulate în acest cadru de reclamant.
- 30 La 10 și la 13 ianuarie 2020, doamna Riba i Giner a completat, în numele reclamantului, cererea sa din 20 decembrie 2019 (a se vedea punctul 27 de mai sus), solicitând președintelui Parlamentului, printre altele, să refuze să declare vacant locul reclamantului și prezentând documente suplimentare.
- 31 În sesiunea plenară din 13 ianuarie 2020, președintele Parlamentului a anunțat că Parlamentul lua act, în urma Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), de alegerea reclamantului pentru Parlament cu efect de la 2 iulie 2019. Pe de altă parte, acesta a anunțat că, în urma deciziei din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Electorale Centrale și a ordonanței din 9 ianuarie 2020 a Tribunal Supremo, Parlamentul constata că locul reclamantului era vacant începând cu 3 ianuarie 2020 (denumită în continuare „constatarea din 13 ianuarie 2020”).

Procedura și concluziile părților

- 32 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 ianuarie 2020, reclamantul a formulat prezenta acțiune.
- 33 În plus, prin înscrisuri separate depuse la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamantul a formulat, pe de o parte, o cerere de măsuri provizorii, înregistrată cu numărul T-24/20 R, și, pe de altă parte, o cerere de procedură accelerată în temeiul articolelor 151-155 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 34 Prin Ordonanța din 3 martie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul (T-24/20 R, nepublicată, EU:T:2020:78), vicepreședintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii și a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul. Această ordonanță a făcut obiectul unui recurs în fața Curții introdus la 13 mai 2020 și înregistrat cu numărul C-201/20 P(R).
- 35 La 4 februarie 2020, Parlamentul a arătat că nu are observații cu privire la cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate.
- 36 La 13 februarie 2020, Camera a șasea a Tribunalului a decis să admită cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate. Această decizie a fost notificată părților în aceeași zi.
- 37 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului la 2 martie 2020, Parlamentul a invocat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.
- 38 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 18 martie 2020, reclamantul a prezentat observații cu privire la excepția de inadmisibilitate.
- 39 Reclamantul solicită Tribunalului:
- respingerea excepției de inadmisibilitate;
  - anularea în esență a constatării din 13 ianuarie 2020 și a respingerii cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner;
  - obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.
- 40 Reclamantul solicită de asemenea Tribunalului să adopte măsuri de organizare a procedurii, în esență, pentru a invita Parlamentul și pe președintele său să prezinte, în primul rând, originalul sau o copie certificată a dosarelor referitoare la constatarea din 13 ianuarie 2020 și la cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner (inclusiv eventualele rapoarte juridice și documente de orice natură) sau, în caz contrar, atestarea inexistenței unor astfel de dosare și, în al doilea rând, notificările deciziei din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Centrale Electorale și ale ordonanței din 9 ianuarie 2020 a Tribunal Suprem.
- 41 Parlamentul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
  - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.
- 42 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 25 martie 2020, Regatul Spaniei a formulat o cerere de intervenție în prezenta cauză în susținerea concluziilor Parlamentului.

- 43 Prin scrisoarea din 21 iulie 2020, Tribunalul a adresat părților întrebări în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, în temeiul articolului 89 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul de procedură, la care părțile au răspuns la 31 august 2020, respectiv în termenele stabilite.
- 44 În răspunsul său din 31 august 2020 la întrebările scrise ale Tribunalului, reclamantul solicită Tribunalului, cu titlu subsidiar, să unească excepția de inadmisibilitate cu fondul.
- 45 Prin Ordonanța din 8 octombrie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul [C-201/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:818], vicepreședinta Curții a respins recursul împotriva Ordonanței din 3 martie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul (T-24/20 R, nepublicată, EU:T:2020:78), și, în esență, l-a obligat pe recurent la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii de recurs.

În drept

- 46 Potrivit articolului 130 alineatele (1) și (7) din Regulamentul de procedură, la cererea pârâtului, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității sau asupra necompetenței fără a intra în dezbateră fondului. Întrucât, în speță, Parlamentul a solicitat să se pronunțe asupra inadmisibilității, Tribunalul, considerându-se suficient de lămurit de înscrisurile din dosar, decide să se pronunțe asupra acestei cereri fără continuarea procedurii.
- 47 Parlamentul invocă inadmisibilitatea acțiunii, pentru motivul că constatarea din 13 ianuarie 2020, pe de o parte, și pretinsa respingere a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner, pe de altă parte, nu ar fi acte care lezează susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 263 TFUE.
- 48 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, sunt considerate acte atacabile, în sensul articolului 263 TFUE, toate actele adoptate de instituții, indiferent de natura sau de forma lor, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia din urmă (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 9, și Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 51; a se vedea de asemenea Hotărârea din 25 octombrie 2017, România/Comisia, C-599/15 P, EU:C:2017:801, punctul 47 și jurisprudența citată).
- 49 Pentru a stabili dacă actul atacat produce astfel de efecte, este necesar să se examineze substanța acestui act și să se evalueze efectele menționate în lumina unor criterii obiective, cum este conținutul aceluiași act, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării sale, precum și de competențele instituției Uniunii care este autoarea acestuia (a se vedea Hotărârea din 20 februarie 2018, Belgia/Comisia, C-16/16 P, EU:C:2018:79, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 50 Potrivit jurisprudenței, nu numai actele pregătitoare sunt excluse din sfera controlului jurisdicțional prevăzut la articolul 263 TFUE, ci și orice act care nu produce efecte juridice obligatorii precum actele de confirmare și actele de executare propriu-zisă, simplele recomandări și avize, precum și, în principiu, instrucțiunile interne [a se vedea Ordonanța din 14 mai 2012, Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)/Comisia, C-477/11 P, EU:C:2012:292, punctul 52 și jurisprudența citată]. În plus, acte cu caracter pur de informare nu pot nici să afecteze interesele destinatarului, nici să modifice situația juridică a acestuia față de situația anterioară primirii actelor menționate (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul, T-15/11, EU:T:2012:661, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 51 Rezultă de asemenea din jurisprudență că răspunsul unei instituții a Uniunii la o cerere care i-a fost adresată nu constituie în mod necesar o decizie, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, deschizând astfel destinatarului acestui răspuns calea acțiunii în anulare (Ordonanța din 27 ianuarie

1993, Miethke/Parlamentul, C-25/92, EU:C:1993:32, punctul 10, Ordonanța din 11 decembrie 1998, Scottish Soft Fruit Growers/Comisia, T-22/98, EU:T:1998:286, punctul 34, și Ordonanța din 5 septembrie 2012, Farage/Parlamentul și Buzek, T-564/11, nepublicată, EU:T:2012:403, punctul 27).

- 52 În sfârșit, reiese din jurisprudență că, în cazul în care o decizie a unei instituții a Uniunii are un caracter negativ, această decizie trebuie apreciată în funcție de natura cererii la care constituie un răspuns (Hotărârea din 8 martie 1972, Nordgetreide/Comisia, 42/71, EU:C:1972:16, punctul 5, Hotărârea din 24 noiembrie 1992, Buckl și alții/Comisia, C-15/91 și C-108/91, EU:C:1992:454, punctul 22, și Hotărârea din 9 octombrie 2018, Multiconnect/Comisia, T-884/16, nepublicată, EU:T:2018:665, punctul 45). În special, un refuz este un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în sensul articolului 263 TFUE în cazul în care actul pe care instituția Uniunii refuză să îl adopte ar fi putut să fie atacat în temeiul acestei dispoziții (a se vedea Hotărârea din 22 octombrie 1996, Salt Union/Comisia, T-330/94, EU:T:1996:154, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 53 În lumina acestor considerații trebuie examinat caracterul de act atacabil, în primul rând, al constatării din 13 ianuarie 2020 și, în al doilea rând, al pretensei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în anularea constatării din 13 ianuarie 2020

- 54 Parlamentul arată că constatarea din 13 ianuarie 2020 nu este un act care produce efecte juridice obligatorii ce poate face obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 263 TFUE, pentru motivul că, în esență, faptul că locul reclamantului este vacant ar decurge exclusiv dintr-o decizie a autorităților spaniole adoptată în temeiul articolului 6 alineatul 2 din Legea electorală spaniolă, de care ar fi fost obligat să ia act în temeiul articolului 13 alineatul (3) din Actul electoral și al articolului 4 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură.
- 55 Reclamantul solicită respingerea excepției de inadmisibilitate în măsura în care aceasta privește acțiunea împotriva constatării din 13 ianuarie 2020. Astfel, reclamantul consideră că constatarea din 13 ianuarie 2020 a produs efecte juridice „distincte”. În special, ea ar fi împiedicat recunoașterea calității sale de deputat european și l-ar fi privat astfel de posibilitatea ca Parlamentul să refuze ridicarea imunității sale. În plus, reclamantul arată în esență că, în temeiul articolului 13 alineatul (3) din Actul electoral și al articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură, Parlamentul ar fi trebuit să refuze constatarea existenței locului vacant. În această privință, reclamantul susține că Parlamentul putea aprecia, pe de o parte, nerespectarea de către Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a procedurilor naționale, precum și a Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), și, pe de altă parte, încălcarea de către Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a dreptului Uniunii și în special a articolului 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 și a principiului cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE.
- 56 *Primo*, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) TUE și cu articolul 13 alineatul (2) TUE, Parlamentul acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin tratate.
- 57 Articolul 13 alineatul (1) din Actul electoral prevede că un loc devine vacant atunci când mandatul unui deputat european se încheie în caz de demisie, deces sau invalidare a mandatului. În ceea ce privește această din urmă ipoteză, articolul 13 alineatul (3) din actul menționat prevede că, în cazul în care legislația unui stat membru prevede explicit invalidarea mandatului unui deputat european, mandatul acestuia se încheie în conformitate cu dispozițiile legale respective, iar autoritățile naționale competente informează Parlamentul cu privire la aceasta.
- 58 În plus, din articolul 4 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură reiese că, în cazul în care autoritățile competente ale statelor membre notifică președintelui Parlamentului încetarea mandatului unui deputat european fie ca urmare a unei incompatibilități suplimentare determinate de

legislația unui stat membru în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din Actul electoral, fie ca urmare a retragerii mandatului deputatului în cauză în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din actul menționat, președintele Parlamentului informează instituția că mandatul deputatului respectiv a încetat la data comunicată de autoritățile competente ale statului membru.

- 59 Din economia dispozițiilor amintite la punctele 56-58 de mai sus rezultă că Parlamentul nu dispune de nicio competență de a controla decizia autorităților unui stat membru prin care se declară, în temeiul dreptului național, retragerea mandatului unui deputat european sau existența unei incompatibilități suplimentare în sensul articolului 7 alineatul (3) din Actul electoral și decizia privind existența locului vacant care rezultă din aceasta, instituția fiind numai informată de autoritățile naționale cu privire la existența locului vacant menționată. De altfel, în acest sens, Curtea a statuat, la prima vedere, la punctele 62 și 73 din Ordonanța din 8 octombrie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul [C-201/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:818].
- 60 Această interpretare este confirmată de modul de redactare a articolelor 8 și 12 din Actul electoral și a articolului 3 alineatul (3) din Regulamentul de procedură (a se vedea punctele 3, 4 și 6 de mai sus). Astfel, din coroborarea acestor dispoziții rezultă că, în măsura în care statele membre rămân în principiu competente să reglementeze procedura electorală, Parlamentul nu are competența de a repune în discuție legalitatea proclamării rezultatelor electorale efectuată de statele membre sau de a controla conformitatea acesteia cu dreptul Uniunii (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punctul 69), și nici de a statua cu privire la contestațiile referitoare la validitatea mandatului deputaților europeni nou-aleși atunci când acestea sunt întemeiate pe dispozițiile de drept intern la care face trimitere Actul electoral [a se vedea articolul 12 din Actul electoral și articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul de procedură]. Prin urmare, ținând seama de trimiterea la dispozițiile legislației naționale efectuată la articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral, trebuie să se considere că Parlamentul nu dispune nici de competența de a statua cu privire la contestațiile referitoare la faptul că locul unui deputat european este vacant, atunci când acesta rezultă din invalidarea mandatului electoral prevăzută în mod expres de această legislație (a se vedea prin analogie Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul, C-208/03 P, EU:C:2005:429, punctul 51).
- 61 *Secundo*, în Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul (C-208/03 P, EU:C:2005:429), Curtea a declarat că articolul 12 alineatul (2) primul paragraf din versiunea inițială a Actului electoral, devenit articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral, evidențiază în mod clar absența totală a unei marje de apreciere a Parlamentului din moment ce, în ipoteza specială prevăzută de această dispoziție, rolul său nu consta în a constata că locul unui deputat european este vacant, ci numai în a lua act de acest fapt care fusese deja constatat de autoritățile naționale. Curtea a precizat de asemenea că, în celelalte ipoteze referitoare printre altele la demisia sau la decesul unuia dintre membrii săi, Parlamentul avea un rol mai activ, întrucât constata el însuși existența locului vacant și informa statul membru în cauză cu privire la această existență a locului vacant (Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul, C-208/03 P, EU:C:2005:429, punctul 50).
- 62 Astfel, în Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul (C-208/03 P, EU:C:2005:429), Curtea a confirmat Hotărârea din 10 aprilie 2003, Le Pen/Parlamentul (T-353/00, EU:T:2003:112), în care, la punctele 90-97, Tribunalul a statuat în esență că luarea de act de către Parlament cu privire la faptul că locul unui deputat european este vacant în conformitate cu dispozițiile naționale, în temeiul articolului 12 alineatul (2) primul paragraf din versiunea inițială a Actului electoral, nu este un act atacabil, întrucât nu este destinat să producă efecte juridice proprii.
- 63 *Tertio*, trebuie amintit că articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral a înlocuit articolul 12 alineatul (2) primul paragraf din versiunea inițială a Actului electoral, care prevedea că, „[î]n cazul în care existența locului vacant rezultă din aplicarea dispozițiilor naționale în vigoare într-un stat membru, acesta informează [Parlamentul], care ia act”.

- 64 Or, articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral nu a făcut decât să clarifice dispoziția respectivă fără a modifica esența sa. Astfel, pe de o parte, articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral precizează că mandatul de deputat european se încheie în conformitate cu legislația națională care prevede explicit invalidarea acestui mandat și, pe de altă parte, a eliminat referirea la „luarea de act” de către Parlament cu privire la existența locului vacant notificată de autoritățile naționale atunci când aceasta se încadrează în ipoteza prevăzută la articolul menționat.
- 65 Modificările amintite la punctul 64 de mai sus confirmă că, în cazul în care faptul că locul unui deputat european este vacant rezultă din invalidarea mandatului său pronunțată în temeiul legislației naționale, Parlamentul nu dispune în continuare de nicio competență de a controla decizia autorităților naționale prin care se constată că locul este vacant sau de a refuza să țină seama de acesta (a se vedea jurisprudența citată la punctul 61 de mai sus).
- 66 În consecință, interpretarea articolului 12 alineatul (2) primul paragraf din versiunea inițială a Actului electoral, consacrată de Curte în Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul (C-208/03 P, EU:C:2005:429, punctul 50), și confirmată în esență prin Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275, punctul 55), rămâne pertinentă în privința articolului 13 alineatul (3) din Actul electoral.
- 67 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul pretinde în mod eronat că, având în vedere Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), și nerespectarea acesteia de către Tribunal Supremo (Curtea Supremă), Parlamentul putea să constate că locul său nu era vacant.
- 68 Pe de altă parte, în speță, din dosarul cauzei nu reiese că Parlamentul a exercitat vreun control asupra deciziei din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Electorale Centrale și asupra ordonanței din 9 ianuarie 2020 a Tribunal Supremo, care se află la originea faptului că locul reclamantului este vacant. Astfel, deși în sesiunea plenară din 13 ianuarie 2020 președintele Parlamentului a anunțat că Parlamentul „constat[a]” că locul reclamantului este vacant, trebuie să se considere că acesta s-a limitat în esență la a informa instituția cu privire la situația respectivă, astfel cum prevede articolul 4 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură.
- 69 Rezultă că, în speță, măsurile care au produs efecte juridice obligatorii susceptibile să fi afectat situația juridică a reclamantului sunt decizia din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Electorale Centrale și ordonanța din 9 ianuarie 2020 a Tribunal Supremo, care, la rândul lor, provin din concluziile hotărârii din 14 octombrie 2019 a Tribunal Supremo prin care reclamantul a fost condamnat la o pedeapsă de treisprezece ani de închisoare, pe de o parte, și la o pedeapsă de treisprezece ani de incapacitate absolută care determină pierderea definitivă a tuturor sarcinilor sale publice, pe de altă parte.
- 70 Astfel, din decizia din 3 ianuarie 2020 a Comisiei Electorale Centrale reiese că condamnarea reclamantului la o pedeapsă privativă de libertate prin intermediul unei hotărâri judecătorești definitive implica, de drept, pierderea mandatului său de deputat, întrucât intra sub incidența clauzei de neeligibilitate prevăzute la articolul 6 alineatul 2 litera a) din Legea electorală spaniolă coroborat cu articolul 6 alineatul 4 din această lege, în conformitate cu jurisprudența constituțională amintită în decizia respectivă.
- 71 Astfel, în sesiunea plenară din 13 ianuarie 2020, președintele Parlamentului nu a făcut decât să informeze instituția cu privire la o situație juridică preexistentă și care rezultă exclusiv din deciziile autorităților spaniole amintite la punctul 69 de mai sus (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul, C-208/03 P, EU:C:2005:429, punctul 49).
- 72 Or, conform unei jurisprudențe constante, un act cu caracter de informare nu poate să afecteze interesele unui destinatar și nici să modifice situația juridică a acestuia față de situația anterioară primirii actului menționat (a se vedea Ordonanța din 4 octombrie 2007, Finlanda/Comisia,

C-457/06 P, nepublicată, EU:C:2007:582, punctul 36 și jurisprudența citată, Ordonanța din 12 iunie 2019, Durand și alții/Parlamentul, T-702/18, nepublicată, EU:T:2019:408, punctul 34 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 8 iulie 2020, Neda Industrial Group/Consiliul, T-490/18, nepublicată, EU:T:2020:318, punctul 46 și jurisprudența citată).

- 73 În lumina tuturor considerațiilor care precedă, trebuie să se concluzioneze că constatarea din 13 ianuarie 2020 este un act cu caracter pur de informare ale cărui efecte juridice nu sunt distincte de cele care decurg din deciziile amintite la punctul 69 de mai sus și, prin urmare, că nu este susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE.
- 74 Această concluzie nu este infirmată de argumentele invocate de reclamant.

Cu privire la argumentul întemeiat pe aplicabilitatea articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură în cazul invalidării mandatului de deputat european

- 75 Reclamantul susține în esență că competența de a refuza constatarea faptului că locul unui deputat este vacant în prezența unor erori materiale, conferită Parlamentului prin articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură, s-ar aplica și ipotezelor referitoare la retragere și incompatibilitate prevăzute la articolul 4 alineatul (4) din acest regulament. Astfel, în temeiul articolului 4 alineatul (7) din regulamentul menționat, Parlamentul ar fi trebuit să refuze să constate faptul că locul său de deputat este vacant, întrucât ar fi putut aprecia în mod direct încălcarea dreptului Uniunii și nesuspendarea procedurilor naționale de către Tribunal Supremo (Curtea Supremă).
- 76 Articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură permite Parlamentului, printre altele, să refuze constatarea faptului că locul unui deputat european este vacant în cazul în care „încetarea mandatului [deputatului european] ar putea fi bazată pe erori materiale sau pe vicii de consimțământ”.
- 77 Reiese din jurisprudență că, în conformitate cu principiul ierarhiei normelor, o dispoziție din Regulamentul de procedură nu poate permite să se deroge de la dispozițiile Actului electoral și să confere Parlamentului sau președintelui acestuia competențe mai extinse decât cele pe care le dețin în temeiul acestui act [Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul, C-393/07, nepublicată, EU:C:2009:275, punctul 48; a se vedea de asemenea Ordonanța din 13 ianuarie 2009, Occhetto și Parlamentul/Donnici, C-512/07 P(R) și C-15/08 P(R), EU:C:2009:3, punctul 45 și jurisprudența citată].
- 78 În speță, Actul electoral nu a acordat Parlamentului sau președintelui acestuia o competență de a controla invalidarea mandatului unui deputat european în temeiul legislației naționale sau de a împiedica această invalidare să își producă efectele în conformitate cu legislația respectivă (a se vedea punctele 56-66 de mai sus).
- 79 Astfel, orice interpretare a articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură care constă în recunoașterea unei asemenea competențe Parlamentului ar fi contrară Actului electoral și ar încălca principiul ierarhiei normelor menționat la punctul 77 de mai sus.
- 80 În orice caz, pe de o parte, trebuie să se constate că modul de redactare a articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură nu vizează în mod expres ipoteza în care existența locului vacant ar rezulta din invalidarea mandatului de deputat european în temeiul dreptului național.
- 81 Pe de altă parte, din articolul 4 din Regulamentul de procedură rezultă că prerogativele Parlamentului sau ale președintelui acestuia diferă în funcție de motivele aflate la originea existenței locului de deputat vacant. În special, din modul de redactare a acestei dispoziții reiese că Parlamentul „declară” existența unui loc vacant în cazul demisiei unui deputat [articolul 4 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură] și „declară” că locul este vacant în cazul numirii sau al alegerii deputatului în una dintre funcțiile incompatibile cu exercitarea mandatului de deputat european enumerate la

articolul 7 alineatele (1) și (2) din Actul electoral [articolul 4 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură], în timp ce acesta nu exercită niciun rol activ în cazul în care existența locului vacant rezultă din aplicarea dreptului național, și anume în cazul „retragerii” sau al unei „incompatibilități suplimentare” în sensul articolului 7 alineatul (3) din Actul electoral [articolul 4 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură]. Astfel, în acest din urmă caz, Parlamentul este doar informat de președintele său cu privire la faptul că mandatul deputatului a încetat (a se vedea punctul 58 de mai sus).

- 82 Astfel, contrar celor pretinse de reclamant, dintr-o interpretare literală, teleologică și sistemică a articolului 4 din Regulamentul de procedură rezultă că Parlamentul nu poate controla sau refuza să ia act de faptul că locul unui deputat european este vacant în temeiul alineatului (7) al acestei dispoziții decât dacă dispune, în amonte, de competența de a interveni în procedura referitoare la acest loc vacant, cu alte cuvinte, numai în cazurile în care trebuie să „declare” demisia unui deputat în temeiul articolului 4 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură sau să „declare” că locul deputatului este vacant în temeiul articolului 4 alineatul (4) primul paragraf din acest regulament (a se vedea punctul 81 de mai sus).
- 83 În plus, trebuie să se constate că reclamantul ar fi urmărit ca Parlamentul să constate încălcarea dreptului Uniunii și nerespectarea procedurilor naționale de către Tribunal Supremo (Curtea Supremă) (a se vedea punctele 55 și 75 de mai sus), ceea ce ar depăși controlul exactității materiale privind existența locului vacant sau al existenței unui viciu de consimțământ [a se vedea în acest sens Ordonanța din 8 octombrie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul, C-201/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:818, punctele 72 și 73].
- 84 De altfel, verificarea respectării de către autoritățile naționale a procedurilor prevăzute de dreptul național și de dreptul Uniunii nu ține de competența Parlamentului, ci de cea a instanțelor spaniole și, dacă este cazul, de cea a Curții atunci când aceasta este sesizată cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 10 aprilie 2003, Le Pen/Parlamentul, T-353/00, EU:T:2003:112, punctul 91).
- 85 Ținând seama de cele ce precedă, reclamantul nu poate susține în mod întemeiat că președintele Parlamentului ar fi putut și ar fi trebuit să refuze „constatarea” că locul său este vacant în temeiul articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură.
- 86 Prin urmare, argumentul reclamantului trebuie respins.

Cu privire la argumentul întemeiat pe faptul că admisibilitatea acțiunii ar trebui apreciată în lumina Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

- 87 Reclamantul pretinde în esență că admisibilitatea prezentei acțiuni trebuie apreciată în lumina drepturilor fundamentale consacrate la articolul 39 alineatele (1) și (2) și la articolul 41 alineatele (1) și (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 88 Potrivit articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, dispozițiile cuprinse în Cartă nu extind în niciun fel competențele Uniunii astfel cum sunt definite în tratate. De asemenea, în temeiul articolului 51 alineatul (2) din cartă, aceasta din urmă nu extinde domeniul de aplicare al dreptului Uniunii în afara competențelor Uniunii, nu creează nici o competență sau sarcină nouă pentru Uniune și nu modifică competențele și sarcinile stabilite de tratate [a se vedea Ordonanța din 8 octombrie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul, C-201/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:818, punctul 82 și jurisprudența citată].

- 89 Pe de altă parte, controlul jurisdicțional al respectării ordinii juridice a Uniunii este asigurat, astfel cum rezultă din cuprinsul articolului 19 alineatul (1) TUE, de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și de instanțele statelor membre. În acest scop, Tratatul FUE a instituit, prin articolele 263 și 277 TFUE, pe de o parte, și prin articolul 267 TFUE, pe de altă parte, un sistem complet de căi de atac și de proceduri menite să asigure controlul legalității actelor Uniunii, pe care l-a încredințat instanței Uniunii (Hotărârea din 19 decembrie 2013, Telefónica/Comisia, C-274/12 P, EU:C:2013:852, punctul 57).
- 90 În plus, conform jurisprudenței constante amintite la punctul 48 de mai sus, acțiunea în anulare prevăzută la articolul 263 TFUE este deschisă împotriva tuturor actelor adoptate de instituții, indiferent de natura sau de forma lor, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia din urmă.
- 91 Rezultă că dispozițiile cartei nu au ca obiect, iar reclamantul nu a susținut, de altfel, acest lucru, modificarea sistemului de control jurisdicțional prevăzut de tratate, în special a normelor referitoare la admisibilitatea acțiunilor introduse direct în fața instanței Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul (C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 97).
- 92 În consecință, argumentul reclamantului trebuie respins, precum și, pe cale de consecință, afirmația sa, inoperantă, potrivit căreia soluția reținută în Hotărârea din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul (C-208/03 P, EU:C:2005:429), și în Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275), nu ar putea fi transpusă în speță, întrucât aceste hotărâri ar fi anterioare intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona și a cartei.
- 93 În sfârșit, în ipoteza în care reclamantul ar intenționa să susțină că pretinsa încălcare de către Parlament a dreptului de a alege și de a fi ales, precum și a dreptului la bună administrare, consacrate la articolul 39 și, respectiv, la articolul 41 din cartă, ar face admisibilă acțiunea împotriva constatării din 13 ianuarie 2020, trebuie să se constate că această eventuală încălcare este o chestiune care ține de examinarea legalității pe fond a constatării respective și, prin urmare, nu este nicidecum relevantă pentru aprecierea admisibilității prezentei acțiuni. În consecință, acest argument ar trebui în orice caz să fie respins ca inoperant.
- Cu privire la argumentul întemeiat pe faptul că admisibilitatea concluziilor în anularea constatării din 13 ianuarie 2020 ar fi legată de respingerea cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner*
- 94 Reclamantul susține că acțiunea împotriva constatării din 13 ianuarie 2020 este admisibilă, întrucât ar fi legată de pretinsa respingere a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner și ar produce, așadar, efecte distincte de cele care decurg din simpla punere în aplicare a unei situații juridice prevăzute de dreptul național.
- 95 Mai întâi, astfel cum arată în mod întemeiat Parlamentul, procedurile care au condus la constatarea din 13 ianuarie 2020 și la pretinsa respingere a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner sunt distincte și independente una de cealaltă. De altfel, aceste proceduri sunt reglementate de dispoziții distincte, și anume, prima, de articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral și de articolul 4 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură, iar a doua de articolul 8 din același regulament.
- 96 În continuare, din cuprinsul punctelor 56-70 de mai sus reiese că faptul că locul de deputat al reclamantului este vacant, care a fost notificat președintelui Parlamentului de autoritățile spaniole în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Actul electoral, rezultă din aplicarea legislației spaniole.

- 97 Pe de altă parte, trebuie amintit că o dispoziție din Regulamentul de procedură nu poate permite să se deroge de la dispozițiile Actului electoral (a se vedea punctul 77 de mai sus). Astfel, în speță, faptul că președintele Parlamentului a fost sesizat cu cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură nu putea conferi competență Parlamentului sau președintelui acestuia pentru a împiedica producerea efectelor faptului că locul de deputat al reclamantului este vacant, care rezultă din aplicarea legislației spaniole.
- 98 În sfârșit, în orice caz, Parlamentul susține în mod întemeiat că admisibilitatea cererii de anulare a constatării din 13 ianuarie 2020 nu poate depinde de împrejurarea că legalitatea unei alte decizii ar fi fost de asemenea contestată în cadrul aceleiași acțiuni.
- 99 Prin urmare, argumentul reclamantului trebuie respins.
- 100 În lumina tuturor considerațiilor care precedă, concluziile îndreptate împotriva constatării din 13 ianuarie 2020 trebuie respinse ca inadmisibile.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în anularea pretensei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner

- 101 Parlamentul solicită declararea inadmisibilității concluziilor în anulare în măsura în care privesc respingerea cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner. În această privință, în esență, el arată că aceste concluzii sunt îndreptate împotriva unui act inexistent și, în orice caz, că pretinsa respingere a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner nu ar produce efecte juridice obligatorii și nu ar fi, așadar, un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE.
- 102 Reclamantul solicită respingerea excepției de inadmisibilitate în măsura în care privește concluziile împotriva pretensei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner. În esență, reclamantul arată că acest act există și că este vorba despre un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE, întrucât acesta ar fi produs efecte negative distincte asupra situației sale juridice. În special, reclamantul apreciază că, prin respingerea cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner, președintele Parlamentului ar fi refuzat recunoașterea calității sale de deputat european și, prin urmare, l-ar fi împiedicat, pe de o parte, să își exercite funcția de deputat și, pe de altă parte, să invoce această calitate în fața instanțelor spaniole.
- 103 În speță, pe de o parte, din dosarul cauzei nu reiese că cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner a fost respinsă în mod expres de președintele Parlamentului. De altfel, reclamantul recunoaște că singura reacție a președintelui Parlamentului față de această cerere a fost „trecerea timpului și respingerea [acestei] cereri prin [constatarea din 13 ianuarie 2020]”.
- 104 Pe de altă parte, trebuie să se arate că, în principiu, simpla tăcere a unei instituții nu poate fi asimilată unui refuz implicit, cu excepția cazului în care această consecință este prevăzută în mod expres de o dispoziție a dreptului Uniunii. Fără a exclude posibilitatea ca, în anumite împrejurări specifice, acest principiu să nu își găsească aplicarea astfel încât tăcerea sau inacțiunea unei instituții să poată fi considerată în mod excepțional ca având valoare de decizie implicită de refuz, trebuie să se considere că lipsa unui răspuns expres la cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner nu constituie o decizie implicită de respingere a acestei cereri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2004, Comisia/Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, punctul 45). Astfel, în speță, nu există nici un termen la expirarea căruia să se considere că o decizie implicită a fost adoptată în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, nici împrejurări excepționale care să permită să se considere că o asemenea decizie există.

- 105 În special, contrar celor pretinse în esență de reclamant, cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner nu a fost respinsă implicit prin constatarea din 13 ianuarie 2020, care a fost adoptată în temeiul articolului 13 alineatul (3) din Actul electoral și al articolului 4 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură (a se vedea punctul 95 de mai sus) și nu face referire nici expres, nici implicit la cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner.
- 106 În consecință, concluziile în anularea pretinsei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner trebuie respinse ca inadmisibile în măsura în care sunt îndreptate împotriva unui act inexistent.
- 107 Cu titlu suplimentar, chiar presupunând că constatarea din 13 ianuarie 2020 poate fi interpretată în sensul că indică o respingere implicită a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner, acțiunea împotriva acestei respingeri implicite ar fi în orice caz inadmisibilă în măsura în care nu ar fi îndreptată împotriva unui act atacabil în sensul articolului 263 TFUE.
- 108 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner nu este o cerere de apărare a privilegiilor și a imunităților unui deputat în sensul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură (denumită în continuare „cererea de apărare a imunității”), ci o cerere adresată președintelui Parlamentului în temeiul articolului 8 din regulamentul menționat, prin care se solicită ca acesta să ia de urgență inițiativa de a susține imunitatea de care ar fi beneficiat reclamantul în calitatea sa de deputat european.
- 109 Din articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul de procedură reiese, pe de o parte, că președintele Parlamentului se sesizează din oficiu cu privire la problema de a lua sau de a nu lua inițiativa de a susține privilegiile și imunitățile unui deputat arestat sau privat de libertatea de circulație pe motivul unei presupuse încălcări a privilegiilor și imunităților sale, această dispoziție neprevăzând că un deputat european poate sesiza președintele Parlamentului cu o cerere în acest sens. Pe de altă parte, potrivit dispoziției menționate, președintele Parlamentului „poate” lua de urgență inițiativa de a susține imunitatea unui deputat european.
- 110 Astfel, din modul de redactare a articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul de procedură rezultă că președintele Parlamentului nu este nicidecum obligat să ia inițiativa de a susține imunitatea unui deputat european și că dispune de o putere discreționară în această privință, chiar atunci când acest deputat ar fi arestat sau privat de libertatea de circulație pe motivul unei presupuse încălcări a privilegiilor și imunităților sale.
- 111 Această putere discreționară este confirmată de lipsa unor drepturi procedurale de care să dispună deputații europeni în cadrul procedurii prevăzute la articolul 8 din Regulamentul de procedură, în condițiile în care aceștia dispun în mod expres de astfel de drepturi în cadrul procedurii reglementate de articolele 7 și 9 din acest regulament. În această privință, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, președintele Parlamentului este obligat să examineze o cerere de apărare a imunității care îi este adresată de un deputat sau de un fost deputat și, prin urmare, să o anunțe în Parlament și să o transmită comisiei parlamentare competente. În plus, în temeiul articolului 9 alineatul (6) din acest regulament, deputatul european în cauză dispune de dreptul de a oferi explicații și de a prezenta toate documentele și mijloacele de probă scrise pe care le consideră pertinente. De asemenea, articolul 9 alineatul (10) din același regulament impune președintelui Parlamentului să îi comunice imediat decizia adoptată de instituție. În sfârșit, articolul 7 alineatul (5) din Regulamentul de procedură prevede că, în cazurile în care s-a luat decizia de a nu se apăra privilegiile și imunitățile unui deputat european, deputatul în cauză poate solicita în mod excepțional reanalizarea deciziei, prezentând noi probe în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din acest regulament

- 112 Contrar celor pretinse în esență de reclamant, faptul că ar dispune de drepturi procedurale în temeiul articolului 41 din cartă nu infirmă constatarea de la punctul 111 de mai sus, potrivit căreia articolul 8 din Regulamentul de procedură nu conferă astfel de drepturi deputaților europeni.
- 113 Ținând seama de cele ce precedă, trebuie să se considere că puterea discreționară conferită președintelui Parlamentului prin articolul 8 din Regulamentul de procedură exclude dreptul reclamantului de a solicita ca acesta să ia de urgență inițiativa de a susține imunitatea sa (a se vedea în acest sens Ordonanța din 24 noiembrie 2016, Petraitis/Comisia, C-137/16 P, nepublicată, EU:C:2016:904, punctul 22 și jurisprudența citată, Hotărârea din 9 septembrie 2015, SV Capital/ABE, T-660/14, EU:T:2015:608, punctele 47 și 48, și Ordonanța din 23 ianuarie 2019, MLPS/Comisia, T-304/18, nepublicată, EU:T:2019:34, punctul 16).
- 114 Rezultă că pretinsa respingere a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner nu poate fi considerată un act care produce efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația sa juridică. În consecință, aceasta nu ar constitui un act atacabil, în sensul articolului 263 TFUE.
- 115 Prin urmare, trebuie respinsă argumentația reclamantului prin care urmărește să demonstreze că președintele Parlamentului avea obligația de a lua de urgență o inițiativă în sensul articolului 8 din Regulamentul de procedură și, în acest cadru, de a adopta mai multe măsuri față de autoritățile spaniole.
- 116 În primul rând, trebuie respins argumentul reclamantului potrivit căruia, în esență, din Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), ar reieși, pe de o parte, că președintele Parlamentului ar fi fost obligat să ia o inițiativă în sensul articolului 8 din Regulamentul de procedură pentru a proteja imunitatea de care ar beneficia în temeiul articolului 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 și, pe de altă parte, că inițiativa respectivă ar fi fost obligatorie pentru autoritățile naționale. În această privință, este suficient să se constate că, în hotărârea sus-menționată, Curtea nu a interpretat nicidecum și nici măcar nu a menționat articolul 8 din Regulamentul de procedură și s-a limitat la a aminti obligațiile care reveneau autorităților naționale în temeiul, printre altele, al articolului 9 din Protocolul nr. 7 (a se vedea punctul 26 de mai sus).
- 117 În al doilea rând, trebuie respins argumentul reclamantului potrivit căruia, în esență, deputații europeni arestați sau privați de libertatea de circulație pe motivul unei presupuse încălcări a privilegiilor și imunităților lor ar fi îndreptățiți să solicite președintelui Parlamentului să ia o inițiativă în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, întrucât acest articol le-ar conferi un drept subiectiv ca Parlamentul să acționeze în apărarea imunităților de care beneficiază în temeiul articolelor 8 și 9 din Protocolul nr. 7.
- 118 În această privință, este suficient să se arate că articolele 8 și 9 din Protocolul nr. 7 sunt cele care creează drepturi subiective pentru deputații europeni, iar nu dispozițiile Regulamentului de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 octombrie 2008, Mote/Parlamentul, T-345/05, EU:T:2008:440, punctul 28, și Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 58).
- 119 În plus, trebuie respinsă ca inoperantă afirmația reclamantului potrivit căreia imunitățile prevăzute la articolele 8 și 9 din Protocolul nr. 7 ar face parte din dreptul de a alege și de a fi ales consacrat la articolul 39 din cartă, a cărui încălcare ar putea fi invocată împotriva președintelui Parlamentului în conformitate cu articolul 51 din această cartă, și a cărui respectare trebuie să fie impusă de Tribunal în conformitate cu dreptul la protecție jurisdicțională efectivă prevăzut la articolul 47 din cartă. Astfel, această afirmație privește legalitatea pe fond a pretinsei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner și nu este relevantă pentru dovedirea admisibilității prezentei acțiuni.

- 120 În al treilea rând, trebuie respins argumentul reclamantului potrivit căruia o inițiativă a președintelui Parlamentului luată în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură ar avea ca efect obligarea autorităților spaniole să constate obligația lor de a respecta, pe de o parte, imunitățile recunoscute deputaților europeni, precum și integritatea Parlamentului și, pe de altă parte, dreptul Uniunii și în special principiul cooperării loiale.
- 121 Mai întâi, obligația autorităților spaniole de a respecta imunitățile de care beneficiază deputații europeni în temeiul articolelor 8 și 9 din Protocolul nr. 7 rezultă în mod direct din dobândirea calității de deputat european (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punctul 81), iar nu dintr-o inițiativă pe care președintele Parlamentului ar decide, dacă este cazul, să o ia în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură.
- 122 În continuare, articolul 8 din Regulamentul de procedură utilizează termenul „inițiativă”, iar nu termenul „decizie”, acesta din urmă fiind utilizat la articolul 9 din regulamentul menționat, care reglementează procedura deschisă în urma unei cereri de apărare a imunității sau a unei cereri de ridicare a imunității. Astfel, însuși modul de redactare a articolului 8 din Regulamentul de procedură atestă caracterul neobligatoriu al inițiativei eventual luate de urgență de președintele Parlamentului față de autoritățile naționale care ar fi destinatarele sale.
- 123 În această privință, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, Parlamentul a arătat că acțiunile care pot fi întreprinse de președintele său în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură pot avea diferite forme, cum ar fi o scrisoare prin care acesta din urmă atrage atenția autorităților naționale asupra situației deputatului în cauză sau un apel telefonic în acest sens.
- 124 În sfârșit, în ipoteza în care președintele Parlamentului ar decide să ia o astfel de inițiativă, nicio dispoziție a Protocolului nr. 7, a Actului electoral sau a Regulamentului de procedură nu prevede că autoritățile naționale ar fi obligate să îi dea curs, precizându-se în această privință că este exclus, în orice caz, să poată fi stabilită vreo obligație în sarcina statelor membre numai în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 137).
- 125 Rezultă că inițiativele pe care președintele Parlamentului le poate lua în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură nu constituie decât avize lipsite de caracter obligatoriu față de autoritățile naționale cărora le sunt adresate (a se vedea jurisprudența citată la punctul 50 de mai sus).
- 126 Ținând seama de cele ce precedă, trebuie de asemenea respins argumentul reclamantului potrivit căruia, în esență, din Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul (T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23), ar rezulta că, în lipsa unei cereri de ridicare a imunității deputatului european în cauză, autoritățile naționale ar fi obligate să respecte o inițiativă a președintelui Parlamentului luată în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, din moment ce aceasta ar urmări să protejeze imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7.
- 127 În orice caz, Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul (T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23), nu este relevantă în speță. Pe de o parte, în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre era în discuție o cerere de apărare a imunității adresată Parlamentului în temeiul articolului 9 din Regulamentul de procedură, iar nu o cerere prin care se solicita ca președintele Parlamentului să ia de urgență o inițiativă întemeiată pe articolul 8 din acest regulament. Pe de altă parte, în hotărârea sus-menționată, Tribunalul a statuat numai că o cerere de apărare a imunității este lipsită de obiect în prezența unei cereri de ridicare a imunității (Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 57).

- 128 În al patrulea rând, având în vedere motivele expuse la punctele 109-125 de mai sus, trebuie respins argumentul reclamantului potrivit căruia, în esență, articolul 3 alineatul (6), articolul 22, articolul 149 și articolul 236 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, precum și articolul 51 din cartă ar impune președintelui Parlamentului obligația de a recunoaște și de a proteja toate drepturile care decurg din calitatea sa de deputat european față de Parlament, astfel încât o inițiativă în sensul articolului 8 din Regulamentul de procedură ar produce efecte juridice obligatorii.
- 129 În plus, pe de o parte, trebuie să se arate că articolul 3 alineatul (6), articolul 22, articolul 149 și articolul 236 alineatul (1) din Regulamentul de procedură nu cuprind norme destinate să asigure protecția privilegiilor și imunităților de care beneficiază deputații europeni în temeiul articolelor 8 și 9 din Protocolul nr. 7.
- 130 Pe de altă parte, articolul 51 din cartă, care impune instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii respectarea drepturilor garantate de acest text, în conformitate cu atribuțiile pe care le au în acest sens și cu respectarea limitelor competențelor atribuite Uniunii de tratate, nu poate conferi un efect juridic obligatoriu inițiativelor luate de președintele Parlamentului în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, în condițiile în care aceste inițiative nu au nici ca obiect, nici ca efect crearea de obligații pentru statele membre (a se vedea punctele 121-125 de mai sus).
- 131 În al cincilea rând, reclamantul susține că, întrucât, în Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Curtea a statuat că conținutul imunității prevăzute la articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7 este determinat numai din perspectiva dreptului Uniunii, acțiunea împotriva pretensei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner ar fi admisibilă, în esență, în conformitate cu Hotărârea din 15 octombrie 2008, Mote/Parlamentul (T-345/05, EU:T:2008:440).
- 132 În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 15 octombrie 2008, Mote/Parlamentul (T-345/05, EU:T:2008:440), era în discuție o decizie a Parlamentului de ridicare a imunității unui deputat european, care produce efecte juridice obligatorii în măsura în care privează în mod automat deputatul european vizat de imunitatea sa și, prin urmare, autorizează autoritățile naționale să inițieze sau să continue proceduri judiciare în privința acestuia (Hotărârea din 15 octombrie 2008, Mote/Parlamentul, T-345/05, EU:T:2008:440, punctele 29 și 30). Această decizie diferă, așadar, de o inițiativă în sensul articolului 8 din Regulamentul de procedură, care nu are niciun efect direct asupra procedurilor judiciare naționale la care ar putea fi supus un deputat european.
- 133 În plus, trebuie amintit că, la punctul 91 din Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Curtea a declarat că, în conformitate cu articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7, revine instanței naționale competente, care consideră că trebuie să se mențină o măsură de arestare preventivă față de o persoană care a dobândit calitatea de deputat european, sarcina de a solicita în cel mai scurt timp Parlamentului să ridice imunitatea acordată în temeiul celui de al doilea paragraf al acestui articol (a se vedea punctul 26 de mai sus).
- 134 Astfel, în ipoteza în care președintele Parlamentului ar lua inițiativa de a susține imunitatea unui deputat european, aceasta nu ar dispensa autoritățile naționale de obligația de a solicita Parlamentului ridicarea imunității deputatului în cauză, care decurge direct din articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 (a se vedea punctul 26 de mai sus).
- 135 Prin urmare, argumentul reclamantului trebuie respins.
- 136 În al șaselea rând, trebuie respins ca inoperant argumentul reclamantului potrivit căruia, în speță, președintele Parlamentului nu ar fi decis să ia sau să nu ia o inițiativă în sensul articolului 8 din Regulamentul de procedură, ci doar s-ar fi declarat necompetent în această privință, pentru motivul că el nu ar fi avut calitatea de deputat european, refuzând, așadar, să îi recunoască această calitate. Astfel, argumentul menționat urmărește să conteste motivul pentru care se pretinde că președintele

Parlamentului ar fi respins cererea din 20 decembrie 2019 formulată de doamna Riba i Giner și, prin urmare, nu poate avea incidență asupra admisibilității acțiunii îndreptate împotriva acestei pretinse respingeri.

- 137 În lumina tuturor celor ce precedă, trebuie să se considere că, în ipoteza în care președintele Parlamentului ar fi respins cererea din 20 decembrie 2019, acest act nu ar fi produs efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația sa juridică. În consecință, acesta nu ar constitui un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 263 TFUE.
- 138 Rezultă că trebuie să se admită excepția de inadmisibilitate invocată de Parlament și, prin urmare, să se respingă acțiunea ca inadmisibilă, fără a intra în dezbateră fondului și fără a fi necesară pronunțarea cu privire la cererea de adoptare a unor măsuri de organizare a procedurii formulată de reclamant (a se vedea punctul 40 de mai sus).

Cu privire la cererea de intervenție formulată de Regatul Spaniei

- 139 Potrivit articolului 142 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, intervenția rămâne fără obiect atunci când cererea introductivă este declarată inadmisibilă. În conformitate cu articolul 144 alineatul (3) din acest regulament, atunci când pârâțul depune o excepție de inadmisibilitate sau de necompetență, prevăzută la articolul 130 alineatul (1) din regulamentul menționat, pronunțarea asupra cererii de intervenție nu are loc decât după respingerea excepției sau unirea acesteia cu fondul.
- 140 În speță, întrucât acțiunea este respinsă ca inadmisibilă în ansamblu, nu mai este necesară pronunțarea asupra cererii de intervenție formulate de Regatul Spaniei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 141 În temeiul articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 142 Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia, conform concluziilor Parlamentului, la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Parlament în fața Tribunalului în cadrul prezentei cauze și în cadrul cauzei T-24/20 R.
- 143 În sfârșit, în temeiul articolului 144 alineatul (10) din Regulamentul de procedură, Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererii sale de intervenție.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

dispune:

- 1) **Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**
- 2) **Nu mai este necesară pronunțarea asupra cererii de intervenție formulate de Regatul Spaniei.**
- 3) **Îl obligă pe domnul Oriol Junqueras i Vies la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul cauzei T-24/20 R.**
- 4) **Regatul Spaniei suportă cheltuielile de judecată aferente cererii sale de intervenție.**

Pronunțată la Luxemburg, la 15 decembrie 2020.

Grefier
E. Coulon

Președinte
A. Marcoulli

Cuprins

Cadrul juridic	1
Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene	1
Actul electoral	2
Regulamentul de procedură al Parlamentului (2019-2024)	4
Istoricul cauzei	8
Procedura și concluziile părților	11
În drept	12
Cu privire la admisibilitatea concluziilor în anularea constatării din 13 ianuarie 2020	13
Cu privire la argumentul întemeiat pe aplicabilitatea articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul de procedură în cazul invalidării mandatului de deputat european	16
Cu privire la argumentul întemeiat pe faptul că admisibilitatea acțiunii ar trebui apreciată în lumina Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene	17
Cu privire la argumentul întemeiat pe faptul că admisibilitatea concluziilor în anularea constatării din 13 ianuarie 2020 ar fi legată de respingerea cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner	18
Cu privire la admisibilitatea concluziilor în anularea pretensei respingeri a cererii din 20 decembrie 2019 formulate de doamna Riba i Giner	19
Cu privire la cererea de intervenție formulată de Regatul Spaniei	24
Cu privire la cheltuielile de judecată	24